

Drošvien būsiet pamanījuši, ka oficiālā vēsture vienmēr mums atgādina „Vācu okupanti neatzina Latviju un tās suverenitātes ideju. Vācieši sevi vienmēr sauca par atbrīvotājiem, lai gan bija okupanti”. Tā jau saka- neskaties vēsturē, dzīvo tagadnē, bet ir skumji, ka tagadne ir netaisnīga un melīga.

Ja jau kāda valsts noziedzīgi okupē otru valsti, vai tad tā kādreiz to atzīs? Redzam, ka Krievija to noliedz, bet Lielvācija, jau mirkli pēc Vērmahta ienākšanas Latvijas teritorijā, skaidri un gaiši pasaka, ka Latvija ir okupēta un ietilpst Austrumzemē. Netipiski „noziedzīgai okupācijai”, vai ne tā?

Berlīnē, 17. nov. (DNB).

Vadonis izdevis rīkojumu, ka visās vācu karaspēka no jauna okupētās Austrumu apgabala daļās, kurās kara darbība izbeigta, nodibināma civilā pārvalde.

Šis civilās pārvaldes uzdevums ir vispirms atjaunot un uzturēt sabiedrisko kārtību un sabiedrisko dzīvi.

Saskaņā ar Vadona rīkojumu šis civilās pārvaldes pakļauts vienam valsts ministram. Šim nolūkam par okupēto Austrumu apgabalu valsts ministru Vadonis iecēlis valsts vadītāju Alfred'u Rosenberg'u. Par viņa pastāvīgo vietnieku Vadonis iecēlis apgabala vadītāju un zemes pārvaldnieku Dr. Alfred'u Meyer'u.

Vispirms civilās pārvaldes ievestas agrāko brīvvalstu Lietuvas un Latvijas apgabalos un daļā Baltkrievijas. Apvienoti šie apgabali veido Austrumu valsts komisariātu.

Par Ostlandes valsts komisāru Vadonis iecēlis apgabala vadītāju un virspresidentu Hinrich'u Lohse.

Ari iepemtajās Ukrainas daļās ieviesta civilpārvalde. Par Ukrainas valsts komisāru Vadonis iecēlis apgabala vadītāju un virspresidentu Erich'u Koch'u.

1918. gada 30. novembrī Rēveles Mielgaļvju nama zālē notika priekšlasījums par marksismu un židīsmu. Nedroši bija klausītāji, bet vēl nedrošāks runātājs. Pirmie šaubījās par jaunā runātāja oriģinālo domu pareizumu, bet pats runātājs jūtās nedroši tāpēc, ka pirmo reizi uzstājās tik plašās auditorijas priekšā un šai dienā spēra pirmo soli pa politika ceļu.

Liktenim bija labpatīcis, lai Alfred's Rosenberg's, senas Rēveles tirgotāju dzimtas atvase, pēc tam kad gandrīz divdesmit gadus bija atstājis veco Hansas pilsētu, visu laiku citīgi mācījies Rīgā un Maskavā, studējis filosofus un kļuvis par inženieri-architektu, šai lielo juku un vērtību pārvarēšanas laikā atgriezies atpakaļ savā dzimtenē un vienā naktī kļuvis par politiķi. «Tas bija pilnīgs pagrieziena punkts dzīvē!» viņš vēlāk atzīstas, bet tiem, kas runā par lēcieni no architektūras politikā, atbild Goethe's vārdiem: «Architektūra nav tikai māju celšana, bet pārliecība».

puslumaamān izskatītā rēveles jūratu kāds periodisks orgāns tiesas un citu iestāžu ziņu publicēšanai. «Cetordienā tanī 5-tā Janvar 1822» tāpēc varēja Jelgavā iznākt 4 kvartā formāta lpp. lielumā pirmais «Latviešu Avīžu» n-rs, kurā lasām: «Tā augstā Ievēšanas - Kumisone tam grāmatu spiedētājam Stefenhagen un Lestenes mācītājam Watson, uz viņu lūgšanu atbildējusi: Ka viņiem esot vēlēt, apakš augstas Ievēšanas - Kumisones uzraudzīšanu, Latviešu Avīzes sarakstīt un iknedēļā vienu lapu rakstos spiest.»

sevi tūkstošiem klausītāju, kas grib dardēt patiesību par lielāko no cilvēces nelaimēm. Sapulce izvērsās plašā demonstrācijā, kur nes Rosenberg'a sagatavoto plakātu: «Pret boļševismu, par vācu strādnieku!» Čiņa nenorimst, un kad Berlīnē liek pamatus Rapollo ligumam, Rosenberg's pamatīgi apgaismo komūnisma mācību un židu pasaules revolūcijas mērķus savā eperējuma «Die Pest in Russland». Ari vēlākos gados Rosenberg'a nostāja pret marksistiem negrozās un gadu no gada viņš savos rakstos un runās ir atjautīgs, ass un nenogurstošs cīnītājs. Komūnisma bezjēdzīgumu viņš pazīst pašos pamatos, jau no tiem laikiem, kad pēc Techniskās augstskolas pārcelšanas no Rīgas uz Maskavu 1915. gadā Krievijā 1917. gadā izcēlās revolūcija. Tādēļ Alfred'a Rosenberg'a kritika ir tik nepatīkama nodevigajām židu bandām.

Mīnchenē Alfred's Rosenberg's nepazīst nevienu cilvēku un tikai gadījumus viņu saved kopā ar Dietrich'u Eckart'u. Kādai baltietei viņš stāsta par saviem plāniem, un šī dāma savu-

jiem un citiem intelligentiem. Taču arī viņš nepiepilda Watsona vēlēšanās. Kā Jürgen's von Hehn's uzsvē - laikraksts nav paguvjis kļūt tautai tuvs un saprotams, tas nav izvērties isti latviskā skaņā un dabā (Balt. Monatschr. 1938, 83). Tomēr arī latviešu lasītāju skaitam vairojoties, redaktora māc. R. Schulz (Sulca) laikā. «L. Avīzēm» kļūstot kādu laiku par vienīgo latviešu laikrakstu, abonentu skaits sasniedz 1853. gadā 2060 (te gan nozīme Krimas karam, kas

humāno apgaismojumu un aiz tā, likās, vienmēr stāvošo prasību pēc Dieva valstības. «M. V.» uzskatīja izglītību un papildu izglītību par laimi un ceļu uz visiem pasaules labumiem». Jaunais laikraksts neesot uzskatījis tikai par savu vienīgo uzdevumu - tautu audzināt par labiem kristiešiem vien «izglītības uzdevums bija latviešus sociāli un saimnieciski celt un emancipēt... Šim toreiz pavisam jaunām domām vajadzēja dabīgi radīt evaņģēliskās garīdzniecības pretestību». Tik-tāl Hehn's savā nopietnajā grāmatā «Die

par labu Tautas Palīdzībai svētdien bija ļoti labi apmeklēts. Koris dirigenta Jāņa Dreimaņa vadībā gan šoreiz nekā jauna nesniedza, bet atkārtoja iepriekšējā koncertā dzirdēto programmu, dažas dziesmas panākot veselāku lējumu, kuplāku izskaņu un dažu jaunu niansi. J. C.

Cēsu valsts mūzikas skola sarīkoja populāru simfonisku koncertu par labu Tautas Palīdzībai. Piedalījās skolas simfoniskais orķestris K. Veilanda vadībā, būvmākslinieks V. Ozols.

Valsts ministrs Alfred's Rosenberg's

Lielvācija nebija noskaņota iznīcināt Latviju un latviešus, jo Vācu t.s. okupācijas periodā latvieši drīkstēja izkārt savas valsts karogu, runāt savā dzimtajā valodā un dziedāt savas valsts himnu! Kaut vai salīdziniet šo „režīmu” ar Padomju Savienību! Atšķirība ir manāma, un tāpēc vien arī turpmākais Latvijas liktenis Vācijas uzvaras gadījumā būtu tikpat krasi atšķirīgs no tā, kāds tas bija komunistu un kapitālistu „plaukstošajā pasaulē.” Galu galā arī Latviešu leģionāri zvērestu nodeva gan zem Reiha, gan Latvijas karogiem. Tāpēc lai neviens necenšas iestāstīt, ka Vācu laiki bija LATVIEŠU tautas bēdu gadi un pret mūsu tautu tas bijis noziedzīgs režīms. Es nerunāju par t.s. latviešiem- žīdiem vai čigāniem, homoseksuāļiem un noziedzniekiem, šie cilvēki nepieder ne pie latviešiem, ne krieviem, ne kādas citas nācijas, tie ir kā liekais elements mūsu Baltajā Eiropā. Tāpēc nekad neļaujiet sevi apmānīt. Tas, ka žīdiem nebija vietas Jaunajā Eiropā nebūt neietekmē mūsu atbrīvotāju attieksmi pret latviešu tautu, jo mums galu galā būtu jābūt pateicīgiem par to, ka III Reihs centās Eiropu atbrīvot no tās lielākā ienaidnieka.

Atbrīvotā latviešu tauta ar karogiem pulcējās pateicības manifestācijās...

Citai informācijai latviešu valodā apmeklējiet <http://nseuropa.org/Latvian/Index.htm>
<http://der-stuermer.org/indlat.htm>
<http://www.nazi-lauck-nsdapao.com/latviesu/index.htm>
<http://www.estland88.com/?lang=lat>

Vai arī caur mājas lapu uzturētāju koordinātām mēģināt ar mums sadzināties.